

Becsy András**A HARMINCAS ASSZONY**

Vádaskodott és magát védte,
végül (végre/végleg?) kikapcsolta
a telefonját, én meg azóta:
null-hat-harminc..., de ma, fenébe,

nem megy, mi is volt mobilszáma,
néhány nyomógomb, látszik, elkopott,
de hogy a sorrendjük, a megszokott,
melyik mi után jött, hiába,

az ujj sem engedelmeskedik,
csak bóklászik a billentyűzeten,
ezerszer ütötte le pedig,
táncolta el magánszámát nekem.

Én is kopok, érzem: ő is keres,
a harmincas asszony. (Vagy hetvenes?)

Tiszatáj, 2011/7.

(Becsy András 1973-ban született Gyulán. Verset ír.)

Tóth Imre**A LEHETSÉGES MÚLT**

Ma későn ébredtem. Azt mondják, minden hiába,
már forognak a centrifugák. Összekevernek múltat
és jövőndőt. Csak a kapun a sötétség ne jöjjön át.
Leszálló korbán élünk – mondtad. A választások
éjszakáján, apádtól örökölt fegyvert szétszedted, és
összeraktad – így talán nem érhet kár.

Veszélyes üzenet tört át a tűzfalon,
elkezdődött a kódok feltörése,
ez a tavasz nem rokon semmivel,
és lehet, hogy ezzel még nincs is vége.
Mi mérjük az időt, vagy az idő minket,
siker, kudarc, egyként semmivé lesz.
Párizs lángokban – persze, még sosem
voltam –, néha a látnok is téveszt.
Platón szerint kilencszer vissza, aki vissza,
hiszen az égben mindenki maga választ,
de ha tizedszer is elbukik a földön,
nem marad más, mint az utálat.

Mozgó Világ, 2011/8.

(Tóth Imre 1966-ban született Zalaegerszegen. Verset ír.)